

РЕШЕНИЕ

№ 178

гр. Пловдив, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова

Членове: Катя Ст. Пенчева

Тодор Илк. Хаджиев

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
в присъствието на прокурора Добринка Люб. Калчева
като разглежда докладваното от Тодор Илк. Хаджиев Въззивно гражданско дело № 20235000500414 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 833/ 20.06.2023 г. по гр. д. № 2111/ 2020 на ОС – Пловдив П.Р.Б. е осъдена да заплати на В. В. П. сумата от 35 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, настъпили в резултат на водено срещу ищеца наказателно производство, приключило с Постановление на ОП – Пловдив от 11.01.2018г., ведно със законна лихва върху присъдената сума, считано от 11.01.2018г. до окончателното плащане, като предявеният иск до пълния предявен размер от 50 000 лв. е отхвърлен, както и сумата от 209. 84 лв., представляваща лихва върху сумата от 1000 лв., внесена като парична гаранция в производството, дължима за периода от 25.09.2015г. до 18.10.2017 г., като искът до пълния предявен размер от 211. 79 лева, както и искането за присъждане на законна лихва върху паричната гаранция за периода от 11.01.2018г. до окончателното плащане са отхвърлени.

С посоченото решение са отхвърлени предявените против П.Р.Б. иски по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за сумата от 7 684. 12 лв., представляваща

разликата в нетните възнаграждения за длъжностите „*****“ и „*****“ за периода от 01.10.2015 г. до 11.01.2018 г., ведно със законна лихва върху тази сума от 11.01.2018г., както и за сумата от 2 446 лева, представляваща имуществена вреда за периода от началото на заемане на длъжността „*****“ в РУ – Т., до датата на исковата молба, ведно със законна лихва върху тази сума от датата на предявяване на иска.

Недоволна от така постановеното решение в частта, в която са уважени предявените иски, е останала П.Р.Б., която го обжалва с оплаквания за незаконосъобразност и необоснованост, като поддържа, че ищецът не е търпял вреди от незаконно обвинение, и при условията на евентуалност, че присъденото обезщетение е завишено. Предвид изложеното се иска да бъде отменено обжалваното решение в осъдителната част, вместо което се постанови ново, с което да се отхвърли предявения иск или евентуално да се намали присъденото обезщетение.

Недоволен от постановеното решение в отхвърлителната му част, е останал и ищецът В. В. П., който чрез пълномощника си излага доводи за неправилно приложение на чл. 52 ЗЗД, тъй като съдът не е преценил съобразно тяхната тежест всички релевантни за определяне на обезщетението обстоятелства, които сочат на завишен интензитет на неимуществените вреди. Излага доводи и за основателност на предявените иски за имуществени вреди, поради което иска да се отмени решението в тази част, вместо което се постанови ново, с което предявените иски се уважат изцяло.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

С Постановление от 17.09.2015 г. на ОП - Пловдив по ДП №*/2015 г. ищецът В. В. П. е привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 294, ал. 4, вр. с ал. 1 от НК за това, че на 12.09.2015 г. в гр. А. като полицейски орган е помогнал на лице – Р.Т.Т., извършил престъпление по чл. 343б, ал. 1 от НК, да избегне спрямо него наказателно преследване и да остане ненаказано, без да се е споразумял с това лице преди да е извършил самото престъпление.

С Постановление от 18.09.2015 г. спрямо обвиняемия В. П. е взета мярка за неотклонение „Гаранция“ в размер на 1000 лв., която е внесена на 25.09.2015 г. С Постановление от 18.10.2017 г. е отменена взетата спрямо В.

П. мярка за неотклонение.

С Постановление за частично прекратяване на наказателното производство от 11.01.2018 г. наказателното производство срещу ищеца е прекратено поради липса на достатъчно убедителни доказателства, което е връчено на 16.01.2018 г.

Със Заповед № 317з – 3345/ 18.09.2015 г. на директора на ОДМВР – П., считано от същата дата, ищецът е временно отстранен от длъжност като „*****“ в група „Т.п.“ на сектор „О.п.“ към РУ - А. при ОДМВР – П. по образуваното срещу него дисциплинарно производство. Дисциплинарното производство е приключило със Заповед № 317з – 729/ 29.02.2016 г., с която е възстановен на заеманата длъжност.

По делото са представени извлечения от електронни медии, съдържащи статии за задържането на ищеца В. П. и образуваното наказателно производство.

По делото са събрани и гласни доказателства. Като свидетел е разпитана съпругата на ищеца - Д. П.а, която сочи, че воденото срещу съпругът ѝ наказателно производство се е отразило тежко на него и цялото им семейство. След задържането му изглеждал „смазан“, а след освобождаването му започнали промени в неговото поведение. Отказвал да се храни, бил пребледнял, оплаквал се от главоболие, сърцебиене, ускорен пулс. Оплаквал се, че чувства стягане в гръдния кош, че се чувства притиснат, наблюдавали се промени в кръвното налягане. Задържането на ищеца било отразено в медиите и достигнало до голяма аудитория, сред която и близките на ищеца. След преживяването ищецът станал затворен, спрял да споделя, съжителството с него станало изключително трудно, започнал да пие. Отношението на хората от квартала драстично се променило спрямо него, започнали да се държат арогантно и унизително, което довело до отдръпване от страна на ищеца, той не искал да излиза, да ходи до магазина. Отразило се и на отношенията му с колегите, които престанали да общуват с ищеца. След възстановяването му на работа се преместил да работи в с. Т.. След освобождаването от ареста техният син започнал да проявява признаци на психично заболяване, което довело до допълнителни притеснения за семейството. Съпругът ѝ и до момента бил различен човек, често ставал раздразнителен, нервен, гневен, когато си спомнел за случилото се с него.

Св. М.У. твърди, че се е срещнал с ищеца непосредствено след задържането му. Той изглеждал отчаян и разочарован от случващото се, съкрушен, споделил, че не се чувства добре, притеснявал се от развоя на събитията. Чувал е други хора да коментират случката. Предоставял е парични средства на ищеца, за да му помага в периода, през който е бил отстранен от работа и не е получавал доходи. И до момента е налице промяна в поведението му, станал по - затворен, не искал да излиза навън.

Св. Л.Н. сочи, че процесното събитие се е отразило пагубно на ищеца, той се „сринал“, демотивирал се, станал разсеян, отнесен. Отношението на колегите им към него се променило, започнали да странят от него и да го коментират, бил изолиран. Наблюдавали се съществени разлики в поведението му от преди задържането и наказателното производство – преди тези събития ищецът бил отдаден на работата си, изключителен професионалист, сърдечен човек, мотивиран да работи, колегите се допитвали до него по професионални въпроси, излизали са в извън работно време. След задържането, всичко това се променило от една страна поради факта, че ищецът се демотивирал, а от друга – защото всички започнали да странят от него. Причината за преместването на ищеца в РУ – Т. била свързана с отрицателното отношение на колегите и началниците и влошената работна обстановка.

По делото е изготвена съдебно-психиатрична и психологична експертиза, от която се установява, че В. П. е психично здрав, като не са установени данни за минало и актуално психично разстройство и качествено нарушение на психичните функции. Обсъжданото събитие е предизвикало за ищеца неудовлетворени изживявания, които за период от време са имали изразеност на субективни оплаквания, съотнесими към симптоматиката на ситуативно обусловено тревожно депресивно разстройство, което е било с продължителност, съответна на времето, посочено за отстраняване на работа и посочено за повлияване от приеманите медикаменти. При проведеното психодиагностично изследване е установено, че ищецът показва склонност към позитивно отношение към настояще и бъдеще, високи нива на емоционална регулация и активност към търсене на решения, което индикира добре функционираща, адаптивна и устойчива на стресови събития личност, с високи познавателни, емоционални и личностови ресурси. Нивото на емоционална зрялост на ищеца е предпоставка за справяне със стреса по

реалистичен, насочен към бъдещето начин и формиране на правдиви очаквания. Наблюдава се непреработено и афектогенно негативно житейско събитие, носещо характеристиките на психотравмено събитие, с прояви на раздразнение, гняв, повишена бдителност, раздразнителност. Преживяното нежелано събитие е придружено с остра стресова реакция и постравматично стресово разстройство, без да е последвала житейска дезадаптация.

Според приетите основна и допълнителни счетоводни експертизи разликата между заплатата за длъжност „***** IV – та степен“ и „***** *****“ за периода от м. октомври 2015г. до м. януари 2018г. е 6499 лв. Съгласно допълнителното заключение разликата между нетните възнаграждения (ведно с включените в тях допълнителни константни възнаграждения) е в размер на 7 864. 12 лв.

От заключението по допуснатата съдебно-медицинска експертиза се установява, че за периода на воденото наказателно производство, ищецът има 4 посещения при невролог, една хоспитализация с диагноза: ИБС. Нестабилна ангина пекторис. Артериална хипертония и едно посещение при кардиолог. Според вещото лице артериалната хипертония (която е новодиагностицирано заболяване) представлява многофакторно заболяване, с разнообразни рискови фактори, като при ищеца се открояват следните: наследственост, пол, психиемоционален стрес, тютюнопушене. Заболяването при ищеца протича неусложнено, контролира се с минимално лечение. При престоя на ищеца в МБАЛ „П.“ е поставена диагнозата „Исхемична болест на сърцето“, но не е извършена коронарна ангиография по спешност, което изключва висок риск от миокарден инфаркт. Липсата на данни за последващи хоспитализации или усложнения предполага благоприятен изход от болестта или липса на такава. Като фактори, допринасящи за настъпването или развитието на болестта, налични при ищеца, са дефинирани: тютюнопушенето, артериалната хипертония, дислипидемия, наследственост, пол. Стресът и притеснението от воденото наказателно производство могат да се обсъждат като допълнителни фактори, без да представляват единствена или основна причина за болестното състояние. Според експертът воденото наказателно производство не може да се разглежда като причина за влошеното здравословно състояние на ищеца.

При така установените фактически обстоятелства съдът намира следното:

Въззивните жалби са подадени в законния двуседмичен срок по чл. 259 ГПК от надлежна страна и против акт, подлежащ на инстанционен съдебен контрол, поради което са допустими.

Предмет на обжалване е цялото решение на ОС – Пловдив с изключение на частта, в която предявеният иск за сумата от 211. 79 лв., представляваща лихва върху сумата от 1000 лв., внесена като парична гаранция в производството, дължима за периода от 25.09.2015 г. до 18.10.2017 г., е отхвърлен над сумата от 209. 84 лв., в която част решението е влязло в сила поради необжалването му от ищеца.

В. В. П. е предявил против П.Р.Б. обективно съединени иски по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за причинените от повдигнатото му незаконно обвинение неимуществени и имуществени вреди.

Разпоредбата на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ урежда отговорността на държавата за причинени вреди на гражданите от правоохранителните органи в случаите на обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано.

В настоящия случай са налице предпоставките на чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ за ангажиране отговорността на прокуратурата за претърпените от ищеца В. В. П. вреди – спрямо него е било повдигнато обвинение за извършено престъпление, наказателното производство за което е било прекратено с влязло в сила постановление на ОП – Пловдив.

По предявения иск за неимуществени вреди:

Спорът между страните е за размера на дължимото обезщетение за неимуществени вреди, което съгласно § 1 от ЗР на ЗОДОВ следва да се определи при условията на чл. 52 ЗЗД. Според ППВС № 4/1968 г. т. 8 понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а то се свързва с редица конкретни съществуващи обстоятелства, които следва да се вземат предвид при определяне размера на обезщетението. При преценка размера на обезщетението за неимуществени вреди от незаконно обвинение следва да се отчетат и обсъдят според тяхната тежест и значение всички обстоятелства,

които са се отразили негативно върху психиката и начина на живот на ищеца, а именно: тежестта на обвинението, продължителността на наказателното преследване, вида на взетата мярка за неотклонение, негативните последици, претърпени от ищеца в личния и социалния му живот; рефлектирало ли е обвинението върху професионалната реализация на пострадалия, на общественото доверие и социалните му контакти, икономическите условия в страната и жизнения стандарт на населението за съответния период. Наред с това следва да се има предвид, че всяко наказателно преследване по принцип провокира редица негативни емоции и чувства у разследваното лице – несигурност, безпомощност, обреченост, стрес, страх от налагане на наказание, невъзможност да планира личния си живот, унижение, накърнено достойнство и добро име, които то не следва да доказва, тъй като настъпването им се счита за сигурно. Само в случай, че ищецът твърди, че е претърпял страдания, неудобства или други неблагоприятни промени извън обичайните (чувствително влошаване на здравословното или психично здраве, промяна в семейното му, служебно или социално положение и др.), следва да ги докаже на общо основание. При определяне на обезщетението следва да се търси разумен баланс между обстоятелствата, които налагат по – висок размер на обезщетението, и тези, налагащи по – нисък размер, без да се отдава изолирано или прекомерно значение на едни от тях за сметка на други. Обезщетението за неимуществени вреди замества преживените от пострадалия негативни емоции от увреждането и му помага да преодолее последствията от преживяната психическа и емоционална травма, но не трябва да води до неоснователното му обогатяване.

В случая при преценка интензитета на претърпените от ищеца неимуществени вреди следва да се отчете, че е привлечен към наказателна отговорност за престъпление по чл. 294, ал. 4 НК, за което се предвижда наказание „лишаване от свобода“ от 2 до 8 години, което е тежко по смисъла на чл. 93, т. 7 НК.

Следва да се отчете, че ищецът е привлечен като обвиняем в качеството му на полицейски служител, чиято професия е свързана със завишени очаквания и изисквания на обществото за почтеност и професионализъм, както и че случаят е бил медийно отразен, поради което е нормално да се очаква, че повдигнатото му незаконно обвинение ще има силно негативно отражение върху неимуществената му сфера. В тази насока са и показанията

на разпитаните свидетели, от които се установява, че ищецът е преживял изключително тежко повдигнатото му обвинение: изпаднал в депресия, изолирал се, страдал от некърнената му професионална репутация сред своите колеги и познати, което наложило да смени мястото си на работа, чувствал се съкрушен и разочарован. Видно от приетата съдебно – психиатрична и психологична експертиза ищецът е преживял остра стресова реакция и постравматично стресово разстройство, без да е последвала житейска дезадаптация.

От друга страна следва да се отбележи, че наказателното преследване на ищеца е приключило на досъдебната фаза в рамките на разумния срок (от 18.09.2015 г. до 11.01.2018 г., т. е. почти 2 години и 4 месеца) съгласно чл. 6, § 1 от ЕКЗПЧОС, като спрямо него е била взета мярка за неотклонение „парична гаранция“ в размер (1000 лв.), който не засяга съществено имуществената му сфера.

Според приетата съдебно – психиатрична и психологична експертиза ищецът В. В. П. е психично здрав и не са налице данни за минало и актуално психично разстройство и качествено нарушение на психичните функции. Незаконното обвинение е предизвикало у ищеца негативни изживявания, които понастоящем е преодолял и е възстановил душевното си равновесие. Не са налице данни за патопсихологични нарушения в областта на когнитивните умения. Негативните изживявания, причиняващи му дискомфорт, не са довели до поведение извън характерното за личностовите му специфики и не са нарушили качеството на психичните му функции. Не са настъпили промени в психичното му здраве, които да имат поведенчески болестни нарушения.

Не се установиха твърденията на ищеца за наличие на причинна връзка между влошеното му здравословно състояние и незаконното обвинение. От заключението по назначената съдебно-медицинска експертиза се установява, че ищецът страда от артериална хипертония, която представлява многофакторно заболяване, с разнообразни рискови фактори, като при ищеца се открояват следните: наследственост, пол, психиемоционален стрес, тютюнопушене. Заболяването при ищеца протича неусложнено, контролира се с минимално лечение. При престоя на ищеца в МБАЛ „П.“ е поставена диагнозата „Исхемична болест на сърцето“, но не е извършена коронарна

антиография по спешност, което изключва висок риск от миокарден инфаркт. Липсата на данни за последващи хоспитализации или усложнения предполага благоприятен изход от болестта или липса на такава. Според вещото лице наказателно производство не може да се разглежда като причина за влошеното здравословно състояние на ищеца, а стресът и притеснението могат да се обсъждат само като допълнителни фактори, без да представляват единствена или основна причина за болестното състояние.

С оглед така установените обстоятелства обезщетението следва да се определи при превес на тези, обосноваващи по – нисък размер: приключване на наказателното производство на досъдебната фаза в рамките на разумния срок по чл. 6§ 1 ЕКЗПЧОС, липсата на процесуална мярка, ограничаваща свободата му, обичайния характер на понесените вреди, неповлияването на професионалната сфера на ищеца от наказателното преследване, както и липсата на причинна връзка между здравословното му състояние и незаконното обвинение, над факторите, обосноваващи по – висок размер на обезщетението: характера на обвинението, което е за престъпление по служба, тежестта на предвиденото наказание, медийното отразяване на случая, накърненото добро име и професионална репутация на ищеца, което е наложило да смени работата си. Съпоставката на двете групи фактори налага определеното от окръжния съд обезщетение да се намали на 15 000 лв., в който размер в най – пълна степен съответства на интензитета на преживените от ищеца неимуществени вреди. В случая не се установи ищецът да е претърпял страдания над обичайните за такъв случай, както и чувствително влошаване на здравословното или психично здраве, промяна в семейното му, служебно или социално положение, което да обоснове по – висок размер на обезщетението. Обезщетението не следва да обхваща вредите от наложеното по реда на ЗМВР задържане за 24 часа, вредите от което може да претендира на основание чл. 1 ЗОДОВ.

Възражението на прокуратурата за съпричиняване от страна на ищеца с оглед събраните по наказателното производство специални разузнавателни средства, дали основание за привличането му като обвиняем, е неоснователно, тъй съгласно практиката на ВКС съпричиняване е налице, когато пострадалият с действията си по време на наказателното преследване недобросъвестно е създал предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение или за да се забави или опорочи разследването на

престъпление - когато пострадалият недобросъвестно се е набедил в извършване на престъпление - когато лично се е явил пред органите на досъдебното производство и е направил неистински признания за авторство на престъплението или въвеждането на органите на разследването в заблуждение с цел да се прикрият определени обстоятелства, да се забави или опорочи разследването на престъпление (Решение № 244 от 25.07.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1205/2012 г., IV г. о., ГК, ВКС).

По предявения иск за лихви от внесената парична гаранция:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта - в обжалваната му част, а по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно т. 1 на ТР № 1/13, ОСГТК на ВКС при проверка правилността на първоинстанционното решение въззивният съд може да приложи императивна материалноправна норма дори ако нейното нарушение не е въведено като основание за обжалване, като въззивната инстанция не е ограничена от посоченото във въззивната жалба и когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака, ненавършили пълнолетие лица. Поради това при подадена бланкетна въззивна жалба, в която не са посочени конкретни пороци на обжалваното решение и при липса на допуснато от първоинстанционния съд нарушение на императивна материалноправна норма, е недопустимо извършване на цялостна проверка на правилността на обжалваното първоинстанционно решение от въззивния съд. В настоящия случай не се касае за приложение на императивна правна норма и с оглед липсата на конкретно оплакване в жалбата за порочност на първоинстанционното решение в тази част въззивният съд не следва да формира собствени изводи по съществото на спора и за неговата правилност, поради което следва да потвърди решението.

*По предявения иск за сумата от 7 684. 12 лв., представляваща разликата в нетните възнаграждения за длъжностите „*****
*****“ и „*****“ за периода от 01.10.2015 г. до 11.01.2018 г.:*

Предявеният иск е за пропуснати ползи от незаконното обвинение, който се основава на твърденията, че вследствие на неоснователно воденото срещу ищеца наказателно производство не е могъл да участва в откритите конкурсни процедури за повишаване, какъвто е спечелил през м. февруари

2019 г. Цената на иска изчислява като разликата между нетното трудово възнаграждение, което е получавал на длъжността „*****“ до м. януари 2019 г., и нетното трудово възнаграждение за длъжността „*****“, която заема от м. февруари 2019 г.

Уважаването на предявения иск е обусловено от отговора на въпроса дали назначаването на ищеца на новата по – високо платена длъжност е било възпрепятствано от незаконното обвинение. С оглед установеното в ЗМВР конкурсно начало за професионално развитие на служителите (чл. 141, т. 6) не може да се приеме, че повишението на ищеца е било гарантирано, ако не е бил незаконно обвинен. При провеждане на конкурсите кандидатите се съпоставят според професионалните им качества, поради което не може да се изведе категоричен извод, че ищецът със сигурност би спечелил конкурс за повишаване, независимо че е спечели такъв през 2018 г. Отделно от това наказателното производство не е основание за недопускане до участие в конкурса за разлика от дисциплинарното производство, но въпреки прекратяване на същото през февруари 2016 г. ищецът не е подавал документи за участие в откритите конкурси за повишение. От изложеното се налага извод за липса на причинна връзка между пропуснатото увеличение на трудовото възнаграждение на ищеца и повдигнатото му незаконно обвинение, поради което, като е отхвърлил предявения иск, обжалваното решение следва да се потвърди в тази част.

По предявения иск за сумата от 2446 лв., представляващи разходи за гориво от датата на заемане на длъжността „*****“ в РУ – Т. до подаване на исковата молба:

Предявеният иск е неоснователен поради липса на причинна връзка на незаконното обвинение с претендираните вреди. След възстановяването му на работа въпрос на личен избор на ищеца е къде да продължи да работи – дали в същото полицейско управление в гр. А. или в друго, какъвто избор е направил, като се е преместил в РУ – с. Т.. Поради това, след като преместването му в РУ – с. Т. не се дължи на предявеното му незаконно обвинение, направените разходи за гориво не се намират в причинна връзка с наказателното производство, което обосновава извод за неоснователност на исковата претенция, както правилно е приел и окръжният съд.

С оглед изхода на делото следва да се ревизира дължимото на

пълномощника на ищеца – адв. Д.А.Н. адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна адвокатска помощ за двете инстанции, което следва да се определи на 1768. 89 лв. с оглед уважения размер на исковете или общо 3537. 78 лв.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 833/ 20.06.2023 г. по гр. д. № 2111/ 2020 на ОС – Пловдив в частта, в която П.Р.Б. е осъдена да заплати на В. В. П. сумата над **15 000** лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, настъпили в резултат на водено срещу ищеца ДП №*/2015 г. на ОСО при ОП – Пловдив, както и в частта на присъденото на основание чл. 38, ал. 2 ЗА на адв. Д.У.Н. А. адвокатско възнаграждение, вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от В. В. П., ЕГН *****, гр. А., ул. „К.“ №** против П.Р.Б. иск с правно основание чл. 2, ал. 1, т 3 ЗОДОВ над сумата от 15 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, настъпили в резултат на водено срещу ищеца ДП №*/2015 г. на ОСО при ОП – Пловдив, прекратено с Постановление от 11.01.2018 г. на ОП – Пловдив.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА П.Р.Б. да заплати на Д.У.Н. А. на основание чл. 38, ал. 2 ЗА адвокатско възнаграждение в размер на 3537. 78 лв. за двете инстанции.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____